

POGAJAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOŤ

2. číslo

Budyšin, februar 1958

Lětnik 8

Hrono za měsac februar 1958

Wostanjeće-li při mo-
jej řeči, sće moji prawi
wučobnicy. Jan 8, 31

Wučobnikow ma naš Knjz Chrystus dosć. Po cylym swěće liča džensa dwě milijardze štyristaadzewjatnaće milionow čłowjekow. Třećina z nich je křćenych křesćanow. potajkim učobnikow. Što pak pomha, njejsu-li žani prawi učobnicy? Jako běše naš Zbóžnik na tutej zemi žiwy, měješe tež hižo wjele učobnikow. Dwaj stawaj do našeho teksta so powěda, zo tysacy za nim chodźachu. Ale što je potom, hdyž tam rěka: „Wjele pak jeho učobnikow, jako to běchu slyšeli, džachu: To je twjerda rěč, što može ju slyšeć? — Wot toho časa wotěndze wjele jeho učobnikow nazady a wjace z nim njechodźachu.“? A potom měješe jenož hišće svojich dwanaće swěrynych a prawych učobnikow!

Z čim pak so wopokazuja jako prawi učobnicy? Tehdom su sami wuznali: „Ty maš słowa wěčneho žiwjenja.“ A při jeho slowach, při jeho řeči chychu woni wostać. A štož wostawa při tutej jeho řeči, tón je tež prawy, woprawny učobnik! To je wučba našeho hrona.

Na tym wšo zaleži, hač jedyn wostawa abo nic! Bołmončku zaso wjele paćerskich džěci před Knjzowym wołtarjom steji. Konfirmaciski slub džensa tak rěka, zo maja swoje „haj“ prajić na prašenje: „Chceće w tutej wěrje wostać a rosć?“ Ow, zo bychy wšitcy wostali a rostli a zralili w duchownych wěcach a přiběrali w poznać a w dobrych skutkach! Ow, zo bychmy to sami!

Njeh stajnje zawostanu, •
ow Božo, při tebi,
do hrěchow hewak padnu;
při wučbje prawej
chychl zdžerzeć, wobarnować;
tak chcu ja wobstajnje
so tebi podzakować
do wšeje wěčnosti. La.

Praktiske chodženje za Chrystusom

Kěrluš njedzele Estomihi — 16. februara 1958 — a sčehowaceho tydženja rěka:

„Z Jezusom nam dajće čahnyć,
hladać jeho stopjenjow,
wot swěta na swěće stanyć,
hić, kaž, wón je prjedy šol! —

Z Jezusom nam čerpjeć dajće,
zo so jemu runamy;
tu křiž, tam tróšt budze.
hlejće, chudy tu, tam bohaty! —

Z Jezusom tuž wumrěć chcemy,
jeho smjereć wšo přewinje,
z njej my wšemu wuběhnjemy,
štož nam wěčnje škódnje je!“

Lochce so praji, lochce so spěwa: „Z Jezusom nam dajće čahnyć, čerpjeć. — Za Jezusom dajće nam z čělom a z dušu chodźić!“ Ale kak so to praktisce we wšědnym žiwjenju dopjelni? Přetož to njesmě tola žane prózdne slowo być. Runje w tym nastupanju plaći, štož w lisće na Hebrejskich steji: „Pohladajmy na Jezusa, kiž je spočatk a kónc wěry, kiž město wjesela znošy křiž, njerodžo wo hanibu!“ Abo kaž Pětr praji: „Kiž zaso njeswarješe, hdyž bě swarjeny, a nje-hrožeše, hdyž čerpješe.“

Rozsudžace je, zo je naš Zbóžnik tehdom, jako čerpješe, jako kriwda a njeprawda z hromadami na njeho přińdže, wšo přijal z rukow njebjeskeho Wótca, kaž by so to samo wot so rozumilo, a k wšemu swoje wulke „haj“ rjekl. To je woprawdže tak, kaž da Pawol Gerhardt w kěrlušu za Čichi pjatk „Hlej, čłowče, Bože jehnjatko“ poslušnemu synej Božemu rjec: „Haj. Wótče, z cylej wutrobu, tež rad a lubje wšitko, štož nakladuješ k čerpjenju, chcu njesć a čerpjeć nětko!“

Haj, runje to je rjany a čězki nadawk wěry, zo bychmy wšitko, štož so nam přibližuje, tež hdyž je njepríjonne, zle, samo najhórše,

prijeli, a to ženje z čłowskeju rukow, ale z přenjeju rukow, a to stej Božej! Wšitko, štož je so w našim žiwjenju tak sćinilo, kaž je, dyrbymy přijec a mamy swoje „haj“ k tomu prajić! Za to praktiski přikład:

a) Twoje žiwjenje, kajkež je, tež hdyž je so wšelake skepsalo z hrěchom a z winu, z Twojej samej abo z cuzej, maš přijec a „haj“ k tomu prajić!

b) Někotry so chětro stara swojeho napohlada, swojeje postawy dla, kaž Jezus sam w předowanju na horje rjeknje: „Što je mjez wami, kiž by swojej dolhosći mohł jedyn lóchć přistajić, hač by so runje wo to starał?“ Ně, přijec, „haj“ prajić k tomu, kaž sy wupadal z rukow stworićela. Druhdy je čězko! Młoda holca běše 2 metraj dolha. Wona praješe: „Mam syte, jako girafa na swěće wokoło běhać.“ A wza sebi žiwjenje. Škoda, zo njebě „haj“ prajila, při wšěm nje-luboznym, štož z tym zwisowaše.

c) A nětko něšto k stawej „mandželstwo“. Radzićel w mandželskich prašenjach, problemach a nuzach praji: „Mjez 100 mandželstwami je šěsć dospołnje zbožownych, pjec woprawdže njezbožownych: wšitke druge pak su po puću do zboža pak do njezboža.“ Hač mjenowane procenty trjehja, njewěm, ale něšto na tym je. Štož je „haj“ prajił k swojemu mandželstwu, kajkež wone je, a štož njeje spytany, přeco zaso znowa wobžarować, zo je runje toho abo tu sebi brał, štož je swoje mandželstwo přijal, tón je na kóždy pad po puću do zboža!

d) A potom naše džěci! Možeja nas jara zwjeselić, ale tež runje tak wobčězować. A wšelake je so tež skepsalo z wopačnym wukublanjom! Na kóždy pad dyrbymy „haj“ prajić k svojim džěcom, kajkež su, a nic, kajkež bychmy je rad měli.

e) To plaći tež wo druhich swój-
bnych, wo nich hišće bóle hač wo
swojich džěčoch. To je bóle pro-
blematiske, hdyž njesu naše džěci,
pola kotrychž hlós našeje krwě
hišće wšelake wuruna, ale hdyž su
cuze džěci, přirodne, přiwzate. A
to je wosebje aktualne pola při-
chodnych maćerjow a pola při-
chodnych džowkow a tak dale.
Móhlo wšelake hinak być! Wězo!
Móhlo wšelake přichodne maćerje
a džowki hinaše być! Wězo! Móhli
my sami na kóždy pad hinaši być!
Ważne je, najwažniše je: „Haj“
prajić, druhého, z kotrymž mam
hromadže žiwy być, přijěć.

f) Někotry by rady chcył być
woženjeny ale dyrbi bjez mandžel-
stwa přez žiwjenje chodźić abo po
— druhdy jara krótkim — man-
dželstwje. „Haj“ prajić, přijěć: w
tym wšo leži!

g) A twoje džělo, twoje powola-
nje! „Skoda, zo njesym něšto dru-
heho nawuknył!“ Ně, „Haj“ prajić!
A kolega, susod, sobudželaćer? Tež
to je druhdy jara problematiske
wěc.

A tola: Přijěć!

h) Nětko wjedro! My njemóžemy
ničo přeměnjeć, potajkim mamy jo
prijěć. To so samo wot so rozumi!
Runje tak je ze žnjemi! Wězo dyr-
bimy je přijěć. Wukazy a zakonje
so nam njelubja. Mamy tola „haj“
prajić. „Moja wokolina, moja do-
mizna móhla hinaša być!“ Přijěć!

i) A powšitkownje je tak: Nje-
směš skorzić a žaloscić prajo: „Kak
rjenje móhlo wšitko być!“, ale dyr-
biš džakownje wuznać: „Kak rje-
nje je to tola při wšem!“ —

Někotry njebudže wjesoly, hač-
runjež wěri, dokelž hišće njeje při-
jał, dokelž njeje nawuknył „haj“
prajić. Tu jenož pomha, na kříž a
křížowaneho hladać. Chrystus je
wšo přijal, stoprocentse. A nětko
na nas leži, runje tak wšo přijěć,
z Božej rukow, z přenjeju rukow.
To je praktiske chodjenje za Chry-
stusom. Wón sam pomha k tomu!
Ale wažne je, zo bychmy sebi to
rozpominali runje w swjatym po-
sće a zo njebychmy so jenož wot-
namakali z někotrymi pobožnymi
mysličkami, spěwami a hrona-
mi. La.

Dopis

Jako před 7 lětami časopis ewan-
gelskich Serbow „Pomhaj Bóh“
zaso wuńdže, mnje jako cyrkwin-
skeho předstejerja w K. prošachu,
zo bych tu lopjeno roznošował. K.
maju 290 wobydlerjow z něhdže
50 serbskimi swójbyami. Při spočat-
ku bě mi tež móžno 50 eksempla-
row rozdžělić. Tuchwilu je tu hi-
šće 45 eksemplarow, dokelž su ně-
kotři zemřeli a někotři su wotska-
zali, dokelž, kaž mi stara žona
rjekny, tola ničo rozumného w nim
njestoji.

Chcu sej dowolić Wam zdžělić.
što ludžo porokuja: Jedyn ze sta-
tych praješe, zo běše Pomhaj Bóh
prjedy wjele rjeńši. Tež ja nadeń-
džech čisło z lěta 1897. To běše
wězo něšto cyle hinaše. Druzy za-
so mjenja, čehodla čišći so Pomhaj
Bóh we lačanskim pismje a nic w
tym, kotraž smy nawukli? Starym
so čezko čita, a mlódzi wšak do-
cyla nječitaju.

Dale so porokuje, čehodla so pře-
dowanja njewočišća. Krótko, mala

Johann Heinrich Jung-Stilling

(12. 9. 1740 – 2. 4. 1817)

Njedaloko Siegena w Sauerlan-
dze leži w najzdalenišim kućiku
čičeje doliny wobdate z lěsom mě-
stno „W dolinje“ (Im Grund). Sa-
motnosť a čišina knježeštej tam.
Wuhlerjo a wowčerjo, kotřiž tam
džělachu, njeběchu jenož z přirodu,
ale tež z myslimi na přichodny
swět wusko zwjazani, hdyž běše
tam Johann Heinrich Jung mlódy.
Wón so wukubla bjez wobchada z
druhimi a njeznaješe tohodla špat-
ne počinki a lžě. Modlenje, čitanje
a pisanje bě jeho džělo, a jeho duša
njebě z mnohimi myslimi napjel-
njena, ale wšo we njej bě jasne,
krasne a nadobne. Džěd druhdy
praješe: „Tutón hólć nam wuleći;
pjera jemu wjetše narostu hač hdy
někomu z našeho přecelstwa; dyr-
bimy so modlić, zo by jeho Bóh ze
swojim dobrym duchom wobknje-
žil.“ Hakle z 9 lětami so swět hólca
powjetši; wón zetka druhe džěci a
džěše druhdy z džědom do lěsa na
palenje wuhla. Raz na wječor se-
džeštaj před budku a slóncu runje
Boži domček chwataše, hdyž hólćec
praji: „Džědo, hdyž w knihach čit-
tam, zo móžachu rjekajo tak daloko

wróćo ličić, što jich prawótojo
běchu, tak sebi tež přeju wědžeć,
što moji prawótojo běchu. Stó
wě, hač njepochadžamy tež wot
hrabjow a wjerchow.“ Džěd so po-
smja a wotmołwi: „Wot hrabjow
drje njepochadžamy, a to je mi tež
wšo jedne a ty njeměš sebi to
přeć. Najwjetša česć za tebe dyrbi
być, zo běchu twój džěd a wulki
džěd a twoji wótojo česćomni a
pobožni mužojo. Woni drje njemě-
jachu ničo prajić, ale woni so lu-
bowachu a česćowachu. Žadyn nje-
je sebi žadał, štož njeje jeho, a su
wšitcy nadobnje wumřeli. W nje-
bjesach budže so naš ród zelenić,
tam změjemy wulku wosebność a
naše žohnowanje budže z tobu tak
dołho kaž sy pobožny. Budžeš-li
pak bjezbóžny, tak će we wěčnosti
njebudžemy znać. Hólćec lubowaše
džěda pře wšo, a štož wón jemu
praješe, to wěrješe bjez přemysle-
nja, dokelž zhladowaše z česćow-
nosťu na njeho. Muž, kotryž je
z dobrym swědomjom zestarił a
ma mnohe dobre skutki a kotryž
je z mlódosće sem swobodny wob-
chał z Bohom a z Wumožnikom

zwučeny, docpěje wulkosć a swo-
bodu, kotraž najwjetši dobywar
njedocpěje.

Hólćec wopyta lačansku šulu w
Hilchenbachu. Wuknjenje njebě za
njeho čezke. Ale hdyž domoj přiń-
dže, dyrbyeše so za krawcowe bli-
do sydnyć a tute rjemjesło ze za-
počatka wuknyć. Tak chcyše to
nan. Z radosću čitaše w swobod-
nych hodžinach, kotraž njeběchu
přehusto, wosebje žiwjenjoběhi
pobožnych křesćanow. Jeho wutro-
ba njeznaješe wyšeho přeća, hač
jónu swjaty a pobožny muž być.
Po konfirmaciji sta so z wučerjom
a jeho wutroba bě na to poła ra-
dosće. Ale tuto traješe jenož hač
do Měrcina. Potom dyrbyeše zaso
k nožicam a jehli wróćo. Štyri króć
bu ze „šulskim mištrom“ a štyri
króć dyrbyeše so k rjemjesłu wró-
ćić. Na to so nan rozhněwa, njewo-
pokaza jemu žanu lubosć wjac a
nućeše jeho, wšitke džěla činić.
njech je rady činješe abo nic. W
dwěmaj rano dyrbyeše k mlóćenju
na huno, zo měješe krawjacej ruce
a koleni jemu z bolosću třěpotašej.

Tuž wopuši w lěće 1762 domiznu

smuška na ľewym boku přenjeje strony je přemalo.

Ja bych sej tež přal, zo by Pomhaj Bóh wjace pokuty předował. Tu w K. je bojaznje wulka ličba wosadnych, kotřiž za cyłe lěto kemši a k Božemu blidu njeprjindu. Bohužel dyrbymy prajić, zo su žiwi kaž póhanjo. Ničo jim wjace swjate njeje, štož bě našim wótcam swjate. Haj, je samo hižo tak daleko, zo wjace z „Pomhaj Bóh“ njestrowja. Z nowokonfirmowanych ničo wjace kemši njechodži. Nimamy daleko do P. kemši, ale ličba kemšerjow je wohańbjaca mala, 2—4 muži a hač do 6 žonow. To je wšo. A přeco hišće sami.

Na Bože kaznje dyrbjalo so porjadu zaso spominać. Žana nježděla a žadyn swjaty dzeń so wjace njeswjeći. Njeboja so samo Čichi pjatk njeswjećić. Lětsa wjezeše žona ze wsy samo kermušu hnój na polo. Hdyž jej prajach, zo to tola njesměla na swjatym dnju činić, wot-

mołwi mi: „Y, što swjaty dzeń!“ A něšto časa pozdžišo měješe chwile na wšednym dnju za wulět.

A tole hanjenje a pokliwanje! Mje přeco znowa přejědže, hdyž słyšu: Gott verdamm mich! A při wšem je tu wjele přiwěry. Zwjeseli loj mje nastawkaj staj „Čmowe mocy“ (junij 1957) a „Kosćowc w konjencu“ (sept. 1957).

Dale dyrbjalo so na porjadne plaćenje cyrkwinskih dawkow pokazować, čehodla su nuzne a zo njesu jenož za fararja.

Mi so zda, zo su K. najhubjeńša wjes po cyłej Sakskej, štož plaćenje cyrkwinskih dawkow nastupa. Su tu někotři, kotřiž maju dawki hišće wot lěta 1950 sem plaćić. Ja jich stajnje napominam, ale to jim ničo njewučini. Jedyn z nich je samo hišće w cyrkwiskim chórje. To je hańba! Tam wón njesluša.

Jara česćeny knjez superintendento, prošu wo wodaće, žadam-li sej přewjele, ale mje to česni.

Prisp. redakcije: Podpismo smy wuwostajili, kaž smy tež mjeni wsy a wosady jenož z přenim pisnikom naspomnili, zo njebychmy nikoho ranili.

Wótra kritika našeho lopjena nas nastroži a zaboli. Ju tak sylnu njebychmy wočakowali. My pak ju zwólniwe přijimamy, dokelž wěmy, zo wuchadža z pobožneje a starosćiwje wutroby. Dopisowar roznošuje w swojej malej wjesy — 290 wobydlerjow — každy měšac 45 eksemplarow! Hdy bychmy tola po wšech Serbach tajkich swěrných pomocnikow měli!

Dale nas wutrobnje wjeseli, zo naš luby bratr nas jenož njekritizuje, ale zo ma hnydom dobre namjety, što mělo so w našim časopisu wozjewjeć.

Börze, 24. 2. 1958, změjemy w Budyšinje swój kublanski dzeń, tam chcemy wo tym dale porěčeć.

a wobroći so do horateho kraja — (Gebirgsland). Pola pobožneho mištra namaka dželo. We wobchadze z čichimi w kraju so jeho wěra čisćeše a pohľubšowaše. Wón dósta njeskónčnu dowěru do Boha a wědžeše, zo Bóh jeho na wšitkich pučach njeposrědnje wjedže; wróćo hladajo na swoje žiwjenje dopózna: „Je wulke zbožo, hdyž so čłowjek z mladosće sem w dospolnej dowěrje k Bohu kubluje a ma potom skladnosće, tutu dowěru dopokazać.“ Wón sćini z Bohom slub, přewostajiwši so jeho wodženju bjez zepjery, a bě zwólniwy z radosću krawc wostać, jeli so to Bohu lubi.

Potom pak tola započa službu jako domjacy wučer pola bohateho překupca. Tak njeměješe wjac chudobu a starosć wo wšedny chlěb. Wón móžeše swój swobodny čas za dalekublanje wzać. Předewšěm wuknješe stare řeče a dósta wěstosć, zo dyrbi medicinu studować. Wón drje njewědžeše, zwotkel dyrbi k tomu srědki wzać, ale wón dowěri so swojemu wótcy w njebjesach a džeržeše z hrónčkom: „Bóh budže pomhać.“

W samsnym času bě w Siegenkej krajinje stary duchowny Molitor — katolski měšnik — žiwy, kotryž bě zdobom wušikny lékař wočow.

Tutón napisa Janej Stillingej, wujej Heinricha Junga, kotrehož přecel běše, zo je napisał wšitke

swoje potajnstwa we wuslědženju wočkow a wjasnjenje najwážnišich chorosćow a jich wuhojenja. Dokelž je stary, chce tutón spis do dobrych rukow položiť a prosy, zo bě jemu zdželi, hač njeje něchtó z přecelstwa, kotryž ma zajim na studowanju mediciny. Tutoho njech k njemu póscele. Wón je zwólniwy, tutomu swój spis a swój grat přepodać, jeli to jemu slubi, zo chudym každy čas darmo sluzi. Wuj pokaza Heinricha Junga starému měšniky a tutón spózna dar k wočkowemu lékařej, wotewza jemu slub, da jemu spis a žohnowaše jeho ze słowami: „Swjaty Knjez, stajnje přítomny, njech te bje sćini přez swjateho Ducha k najlěpšemu čłowjekej, k najlěpšemu křesćanej a k najlěpšemu lékařej.“

Jako 30lětny poda so Heinrich Jung na studije mediciny do Straßburga. Srědki k tomu wuprosy sebi wot swjateho Wótca w njebjesach a tutón jemu spodziwnje pomhaše. Jeho dowěry do Boha dla chychu jeho blidowu towaršojo w Straßburgu hněwać. Ale wěra nječerpješe dwělowanjow a přeswědčnje žadyn směch a börze podpjerše jeho towarš, bě to mlody Johann Wolfgang Goethe. Jemu powěda Johann Heinrich Jung stawiznu swojeje mladosće a Goethe jeho pohonjowaše, zo by ju napisał. W léce 1777 wozjewi so kniha wo mladosći Heinricha Stillinga. Kniha položi zaklad k jeho skutkowa-

nju w dalokosći. Heinrich Jung schowa so za mjenom Stilling a wuzna z dobom, zo so za najlěpše džakuje čichim w kraju. Z tutoho časa mjenowachu jeho Jung-Stillinga.

W léce 1772 započa w Elberfeldze swoje skutkowanje jako lékař. Tola wón njeměješe wuspěcha. Jeho zasada bě, zo dyrbi každy křesćan a wosebje lékař w dowěrje na Boha dobroćiwu być. Tak dawša medicinu za chorych w lékařnjach za swoje pjenjezy zhotowić a wostawaše sam dolžny. Měješe mnoho pacientow ale malo dochodow. Žona so rudžeše, dokelž njewědžeše, zwotkel dyrbješe srědki za gospodarstwo brać. Stilling njeměješe jako lékař zbožo a přindže do wulkich spytowanjow. Pokoj namaka w hrónčku, kotrež měješe wot swjateho džeda: „Hdyž sekeru zhotowju, chcu z njej rubać; a za čož Bóh čłowjeka stwori, za to chce jeho tež trjebać.“

W tutym času zwěri sej Jung-Stilling na próstwu slepeje burowki přenju operaciju wočkow a tuta so jemu poradži. To sćini jeho sławneho lékařja wočow. Slepí z daleka přichadžachu a mnohim móžeše pomhać. Wjele z nich bě chudych. Ale swěrný swojemu slubej sluzi jim ze svojim darom a njehlada na pjenjezy. Tysacy dóstachu přez njeho swóje widženje wróćo.

(Přichodnje dale)

Telegram z ČSR

Hlowna zhromadžizna Kostnickeje Jednoty českosłowakskich ewangelskich 20. wulkeho rózka 1958 z lužiskoserbskeho přečelskeho wječora w přitomnosći sotry Holanec-Rawpoweje sćeje přeća Božeho bohateho žohnowanja konwentej a ewangelskemu ludej Hornjeje a Delnjeje Lužicy.

Wutrobnje džakujemy so ewangelskim bratram a sotram w ČSR za jich lube spominanje na nas.

Wubjerk

Nutrnje sej přejemy, zo bychmy z nimi wuše styki nawjazac mohl.

Jara wjeselimo so tež, zo je našej wumělci na piščelach, Lubinje Rawpowej-Holanec, spožčene bylo, po ČSR pućowac a tam wutroby wokřewić ze svojim dokonjanym hraćom. Rad bychmy wšak něšto bliše zhonili wo jejnym pućowanju.

Kublanski dzeń 24. 2. 1958

Lětsa žanych wosobinskih pře-prošenjow!

Wšitcy naši swěrnj ewangelscy Serbja su wutrobnje pře-prošeni. předewšěm naši cyrkwinscy před-stejerjo a cyrkwinscy zastojnicy.

Započnjemy določnja w 9.30 h. z Božej službu we wosadnym do-

mje na Hornčerskej hasy 23. Skónčic chcemy w 16 hodž. Wobjedowac budzemy zhromadnje. — Kublanski dzeń budze stać pod słowom Swjateho pisma:

Naše žiwjenje so ruče minje.

Naši stari so njesměrnje dračowachu

Luba, stara wosadna mi krótko do swojeje smjerće powědaše, kak je jako mloda holca ze swojej maćerju z Luha přez Milkecy na pěskojte, wuparnišćowce polo pola Chelna jězdžila čahajo čezki wóz. Juchu by mać z karu na daloke polo wozyla.

W Swjatym pismje steji, zo je naše žiwjenje, je-li krasne, křiwda a próca.

Hrodzišćo. Lětsa so tudy zaso njedzeli Septuagesima jako swjedzeń Marje wučisćenja, kaž běše cyrkwinska wyšnosć poručila, poswjeći. Je pře dziwne, zo runje Hrodzišćanska wosada tutón swje-

dzeń přjedy tak lubowaše a potom jón pozaby. W našich cyrkwin-skich knihach je napisane, zo něm-ska wyšnosć přećo pytaše, Marijne swjedženje wotstronić, ale serbske wobydlerstwo so wobstajnje pře-ćiwo tomu wobaraše a njechaše swjedzeń zhubić. W lěće 1793 běchu tohodla samo njeměry w Hrodzišću a wyšnosć dyrbješe popu-šćić. W lěće 1818 pak běše zběžk najwjetši. Wyšnosć běše fararjej zakazała, kemši hić a předowac. Ale wjele ludži bě so na pohrjeb-nišću zhromadžilo. A hdyž farar Krygar a kantor Hercog njeprři-dzěstaj, wosada sama Božu službu swjećeše. Rozhorjena wyšnosć nětko njeměrnikow zdžela z pjenjeza-mi zdžela samo z jastwom chlo-staše. Ale njedziwajcy toho tola knjejestwo popuščowawe a Serbam dowoli. Marijne swjedženje dale swjećić. A tak je wostalo tež w přerich zastojnskich lětach fara-ija lic. Mrózaka.

Džensa so wjace njejedna wo předprawo Serbow, kotrež běše tak čezko wubědžene. Hdyž džensa zaso Marje wučisćenja swječimy, to so stawa tohodla. dokelž tež tutón swjedzeń ma wosebitu powěsć za nas wšitkich: Ze Simconom džemy do templa a dožiwimy našeho Knjeza. Słyšenje na tutón tekst sluša tež pod słowo: Dajće słowo Božemu bohaće njez wami bydlic. Bychmy chudši byli, by to nam pobrachowalo. A snano su to naši wóćojo pra-wje činili, hdyž wo tutón swjedzeń wojowachu.

Laz. Naš luby, wulce česćeny bratr Jan Haješ je 22. wulkeho rózka swoje 85. narodniny swjećił. Serbja z džakownosću na njeho spominaju. Wón je čas swojeho žiwjenja narodej a swojej cyrkwi swěrnj byl. Ze starosćemi słyšimy, zo je schorił. Bōh knjez chcył z nim być.

Njeswaćidlo. Wučer našeje šule je w Budyšinje z jězdny m kolom do čeziteho awta zajěl a při tym smjertnje znjezbožil. Z nim zhubimy pobožneho wukublarja swojich džeci. Wosadni ze zawostajenymi wo njeho žaruja.

Rakečanski
wollar

Čisć a nakład: III-4-9. Nowa Doba, čisćer-nja a nakład Domowiny w Budyšinje. Licenca č. 733. Wuchadza jonkróc za měsac. Rjadyje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hlowny zamol-witty redaktor: superintendent G. Mjerwa-Bukečanski.